

WAPEN^{oud-}BROEDERS

UITGAVE
VETERANEN LEGIOEN
NEDERLAND

1e Jaargang no. 21

19 September 1952

★

Secr. penm. V.L.N.
Postbus 127
Leiden
Postgiro 581684

★

Redactie :
Secr. Red. Comm.
Smedenstraat 47
Deventer
Telefoon 4930
Postgiro 9541

Op de korrel

★

Van de redactie

2e Landelijke
Vergadering

•
Ton Schilling

•
Eisenhower
spreekt

•
Actie :
„Effe in de handen
spugen”

*De Nederlandse
ondersteunings-
compagnie
in Korea
in opmars*

VAN DE REDACTIE...

Bij het verschijnen van dit nummer heeft de redactiecommissie iets mede te delen. Er hebben enige belangrijke wijzigingen plaatsgevonden. In het verslag van de landelijke bijeenkomst is hierover reeds het een en ander te vinden, maar er zijn dingen bij die zeer bijzonder blad en redactie betreffen.

Als eerste punt komt hier, dat Ton Schilling als hoofdredacteur bedankt heeft. Hierover staat elders meer; de redactiecommissie voegt hier alleen haar dank bij voor hetgeen Ton Schilling voor het blad heeft verricht. Maar wij staan er nu voor het zelf te moeten doen. Het Hoofdbestuur is van plan enige journalisten onder de legionnaires te vragen een redactiestaf te vormen, waarmee dan een gevarieerd blad zal kunnen worden samengesteld onder deskundige leiding. Op dit ogenblik neemt de redactiecommissie, bestaande uit de heren Bouman, Reijnen, Wolters en de heer Dames van het hoofdbestuur tijdelijk de redactie waar.

Verder: Wij zijn nu bij een andere drukker en het blad wordt volgens een heel ander procedé gedrukt. Het ziet er fleuriger uit.

Jammer genoeg hebben we door deze „verhuizing” een nummer gemist. Maar dit hopen we straks, met Kerstmis, te vergoeden, door een extra editie.

Vorig jaar is voor een kerstnummer de tijd van voorbereiding te kort geweest, nu gaan we in September beginnen met de samenstelling.

Verder hebben we nog enige vragen aan de legionnaires.

In de eerste plaats: help zelf mee! Laat ons blad vooral een eigen blad zijn, stuur eigen bijdragen en stuur ons je mening. Zend op- en aanmerkingen naar de redactie (adres zie voorpagina). Het houdt de band tussen redactie en legionnaires aan, men dient er het Legioen mee. De redactie tracht zoveel mogelijk kennis te nemen van hetgeen belangrijk is voor ons Legioen. Maar het terrein van de periodieke lectuur is zo groot, dat we gaarne gebruik maken van Uw hulp. Onder het grote aantal leden zullen er zeker zijn die belangrijke of opmerkelijke artikelen weten te vinden. Ze dienen er hun mede-legionnaires mede door deze artikelen aan de Redactie in te zenden. En dan: Laat de afdelingsbesturen ons vooral op de hoogte houden van al wat er in de afdelingen gebeurt. Zend ons ev. afdelings-bladen en de convocaties voor Uw vergaderingen. Deze hopen wij dan in ons orgaan op te nemen.

Zorg vooral voor tijdige toezending, daar de copy voor Oud-Wapenbroeders reeds 18 dagen vóór de verschijndatum gereed moet zijn.

Alle mededelingen, de redactie betreffende, zenden aan:

Secretariaat Redactie-Commissie
Smedenstraat 43 - Deventer

Laat ons, beziel met de goede Legioensgeest, samen werken! „Het sal waerachtig wel gaen.“

ONDER verwijzing naar de artikelen betreffende het vertrek van Ton Schilling, delen wij mede, dat op 15 Sept. met een aantal van onze adviseurs een bespreking werd gehouden, welke als resultaat gaf, dat de mogelijkheid nog niet mag worden uitgesloten, dat voor de diverse moeilijkheden een oplossing wordt gevonden.

Redactie-Commissie:

H. J. BOUMAN.
Voorzitter
BILL CARMIGGELT.
Foto-Redactie
G. W. T. LAMES.
Wvd. Hoofd-Redacteur
G. H. M. KEYNEN.
Secretaris, Smidenstr. 47
Deventer
M. L. WOLTERS.
Techn Adviseur

OM TE ONTHOUDEN

HET VOORLOPIG HOOFDBESTUUR

W. ROMSWINCKEL, Wnd. Voorzitter. Woonboot „So What“, Veenendaalkade t/o 313, Den Haag. Telefoon K 1700-328283.

J. J. SWAAN, Secr./Penn., Schelpenkade 31, Leiden. Telefoon K 1710-30163.

G. W. T. DAMES, Graaf Florislaan 29, Bussum. Telefoon K 2959-3792.

A. F. PASANEA, Goudreinetstraat 161, Den Haag.

Dr A. J. VERBRUGH, Bankastraat 26, Dordrecht. Telefoon K 1850-7412.

Oproep aan alle Wapenzusters

Zoals de aanhef luidt, zo willen wij handelen. Deze oproep is gericht tot ALLE vrouwen, die op enigerlei wijze deel hebben genomen aan de strijd voor Nederlands Onafhankelijkheid. Hetzij in dienst van het V.K.-K.N.I.L., de Marva, het V.H.K. en/of de Illegaliteit in Nederland of Indië, hetzij als verpleegster waar ook er wereld.

Het Veteranen Legioen Nederland gelooft niet deze Wapenzusters te kunnen negeren. Zij hebben daarvoor te veel gepresteerd. Wapenzusters! Verenigd in het Vrouwen Legioen kunt U een levenstaak vinden. Een taak, zo mooi, zo goed, zo echt Nederlands. Aan U het sociale werk van ons Legioen, aan U straks, als het onverhoopt nodig mocht zijn, Uw ervaringen over te dragen aan de jongere generatie. Aan U een wereldgroot arbeidsveld.

Alvorens nu over te gaan tot het stichten van een Vrouwenafdeling, in het kader van Veteranen Legioen Nederland, willen wij weten, of er genoeg enthousiasten zijn die

voelen dat er voor de vrouwen een grote taak is weggelegd. Zij horen er bij en zo voelt elke Legionair het ook. Als het aantal Wapenzusjes inderdaad groot is, dan kunnen wij contact zoeken met vrouwen, die hun sporen als Wapenzusters reeds verdiend hebben.

Mevrouw S. H. Spoor-Dijkman (U weet nog wel, van die ziekenrapporten door het Strijdkrachtenprogramma enz. Mevrouw C. E. Smit-Dyserink, Oud-Commandant van het V.H.K., Juffrouw van Sloten, Oud-Commandante Marva, de Commandante van het N.V.K.L. en de Oud-Commandante van het V.K.-K.N.I.L.

Meldt U aan, dan kunnen wij, als Wapenbroeders ook tegenover onze Wapenzusters, de openlijke erkentelijkheid betuigen, door een ereplaats in onze rijen voor hen in te ruimen. Elke vrouw, die haar plicht volbracht jegens Koningin en Vaderland hoort thuis in de gelederen van het Veteranen Legioen Nederland!

Aanmeldingsadres:

V.L.N. - Postbus 172 - Leiden

WAPENBROEDERS

GEVALLEN IN KOREA

Sold. T. J. Heugen op 21 Aug. 1952. De Sld. Heugen werd 20 Januari '30 geboren en was afkomstig uit Schaesberg (L.)

Sold. H. R. Radstaat op 27 Augustus 1952. De Sld. Radstaat werd 18 Maart 1929 geboren en was afkomstig uit Nijmegen en ongehuwd.

Sgt. A. van Vlaanderen op 28 Augustus 1952. De Sgt. van Vlaanderen, „van het Garde-Regiment Fuseliers Prinses Irene“, was afkomstig uit Arnhem, 26 jaar oud en ongehuwd.

VERSLAG ²^{DE} LANDELIJKE VERGADERING

Op 23 Augustus werd voor de tweede maal een bijeenkomst gehouden van het Hoofdbestuur met vertegenwoordigers van de verschillende afdelingen. Hoewel uit hoofde van de financiën was bepaald dat slechts voor één persoon de reiskosten naar Utrecht konden worden vergoed zijn vele afdelingen met heel wat meer mensen gekomen, zodat het zaaltje zelfs te klein was.

De bijeenkomst werd geopend door de waarnemend voorzitter, de heer W. Romswinkel, met de volgende openingsrede.

Namens het voorlopig Hoofdbestuur heet ik U allen hartelijk welkom op deze bijeenkomst. Het heeft reeds geruime tijd in onze bedoeling gelegen deze koempoelan te houden, doch er waren twee redenen, waarom dit niet eerder is geschied en wel ten eerste omdat er nog geen opvolger gevonden is in de vacature van Voorzitter, ontstaan door het bedanken van de heer Keunig en ten tweede de moeilijke financiële toestand waarin wij ons momenteel bevinden. Nu echter van verschillende zijden op meer of minder correcte wijze het verlangen naar voren is gekomen tot het houden van deze samenkomst, hebben wij gemeend niet langer te mogen wachten.

Ik wil beginnen met U een algemeen overzicht te geven van de stand van zaken en de resultaten van de afgelopen maanden, want al meent U misschien, dat U er niet veel van gemerkt heeft, er is toch beslist een positieve vooruitgang te constateren. In de eerste plaats is het aantal leden niet onbelangrijk toegenomen en zijn wij nu ruim over de 10.000 leden. Verder is de administratie georganiseerd en begint nu beter te draaien. Ook zijn wij verder gegaan met het oprichten van de afdelingen en het organiseren van de afdelingsbesturen. U weet voor U zelf wel met wat voor moeilijkheden dat gepaard gaat.

Zoals het Legioen er nu voorstaat, zou ik onze opdracht zo willen zien alsof indertijd een order zou zijn gegeven aan één bataljon om geheel Java te vermeesteren, waarbij dan het Hoofdbestuur is te zien als de Bataljonsstaf en de Afdelingsbesturen als de Compagnies Commandogroepen. Indien daartussen geen goede samenwerking kan worden opgebouwd komt er van de hele actie geen spaan terecht.

En zo kunnen wij de weg, die voor ons ligt, vergelijken met een groot sawahterrein in de regentijd, met smalle glibberige paadjes, vol modderpoelen, sloten en gevaarlijke landmijnen, terwijl onze tegenstanders aan de overzijde op de loer liggen om ons te vernietigen. En nu zie ik het H.B. als eerste patrouille zich moeizaam een weg banen door dit terrein naar het verafgelegen doel, daarbij uit-

glijdende, vallende en weer opstaande, maar steeds voorwaarts gaande. Als er één van de leden van deze patrouille uitglijdt en in de blubber terecht komt, kunnen we wel zeggen „Suffert, kijk beter uit je doppen“, maar we halen hem er met elkaar weer uit en gaan samen verder voorwaarts. En wanneer we vastlopen tegen een onoverkomelijke hindernis, dan zoeken wij een ander pad daaromheen, maar we houden steeds vast aan de richting naar ons doel.

En zoals het H.B. zijn moeilijkheden heeft, zo zijn die er ook voor de Afdelingsbesturen, want wij moeten allen door dit moeras voorwaarts naar één gemeenschappelijk doel. Wij maken fouten en glijden wel eens uit, maar datzelfde geldt ook voor de afdelingsbesturen. Dat is volkomen begrijpelijk en helemaal niet erg. Wij moeten elkaar daarom niet boos aankijken, maar in onderling overleg de fouten herstellen en maatregelen nemen om herhalingen te voorkomen. Ook wil ik nog wijzen op de gevaren, die er bestaan door verliezen in onze gelederen tengevolge van eigen vuur. Er is niets wa het moreel en de goede geest zozeer verlamt als dit. Ik bedoel hier het verdachtmaken en nakankeren over geconstateerde of vermeende fouten van sommige mensen. Dit is fnuikend voor het moreel en mag in onze gelederen niet voorkomen.

Er zijn natuurlijk bezwaren en klachten, maar de enige juiste weg is en blijft nog steeds deze in onderling overleg te onderzoeken en te verbeteren en hoe minder daarvan aan de grote klok wordt gehangen, hoe beter dit voor de goede geest in het Legioen is. Een andere wijze van optreden is en blijft dodelijk voor het Legioen en dus ontoelaatbaar. Afbrekende critiek in het openbaar is funest en dienen wij allen te vermijden, ook in onze afdelingsblaadjes, want vergeet U vooral niet, dat ook het H.B. hiervoor uiteindelijk aansprakelijk is.

Als U mij nu vraagt, hoe ik de toekomst van ons Legioen zie, dan antwoord ik U als volgt:

— Wij moeten in de eerste plaats ons Legioen uitbouwen, leden werven, organiseren en de verbindingen leggen. Hiertoe is het nodig ons orgaan de Oud Wapenbroeders te herzien en verbeteren en te stellen onder een goede, veelzijdige redactie. Verder moeten wij zo spoedig mogelijk komen tot de verenigingsvorm in plaats van de bestaande stichting.

Dan beginnen wij van onderop de zaken op te bouwen. Spoedig afdelingsbesturen verkiezen en inwerken om vervolgens te komen tot een verkiezing van een nieuw Hoofdbestuur.

Wanneer de afdelingsbesturen goed functioneren zullen wij de juiste mensen kunnen

vinden, die de leiding kunnen en willen overnemen, want denkt U zich goed in, welke verantwoordelijkheid bij de leiding berust, zowel moreel en geestelijk als organisatorisch en financieel. Mensen die hiervoor de capaciteiten bezitten, dit willen doen en bovendien de tijd hebben om al hun krachten aan ons Legioen te geven, zijn niet dik gezaid en heel, heel moeilijk te vinden.

En zolang wij nog niet beschikken over deze krachten, zullen wij moeten roeien met de riemen die we hebben. Nu wij nog met deze eerste actie bezig zijn, kunnen en mogen wij niet de leiding en verantwoordelijkheid overdragen aan mensen, waarvan wij niet met zekerheid kunnen aanvaarden, dat zij inderdaad de capaciteiten daartoe bezitten.

En wederom roep ik U aller medewerking in, wij moeten en wij zullen gezamenlijk voorwaarts gaan om onze doelstellingen te verwezenlijken in het belang van ons Vorstenhuis, ons Land en ons Volk, voor een beter en krachtig Nederland.

Vervolgens komen mededelingen omtrent het aftreden van een aantal hoofdbestuurleden. In de laatste tijd zijn dit geweest de heren Schilling, omtrent wiens aftreden elders in dit nummer meer uitsluitel wordt gegeven, de heer Sertons, die hiertoe om gezondheidsredenen was genoopt en de heer Dekker, die twee dagen voor de vergadering bericht had gestuurd, dat hij zich niet meer met de gang van zaken kon verenigen. Aangezien verder de vacature van voorzitter, ontstaan door het vertrek van de heer Keuning, nog steeds niet opnieuw wordt vervuld is het hoofdbestuur belangrijk onder de sterkte.

De wvd. voorzitter wijst er vervolgens op dat, gezien de stichtingsvorm welke nog steeds bestaat, de vergadering juridisch geen enkele verantwoordelijkheid heeft en geen rechtsgeldige beslissingen kan nemen. Indien we allen dit goed voor ogen houden kan evenwel deze bespreking groot nut afwerpen om te komen tot verbeteringen. Want er zijn zeer zeker nog heel wat verbeteringen mogelijk en er is dan ook heel wat critiek naar voren gebracht. Op zichzelf is dit overigens een gunstig teken, want het toont dat er leven in het Legioen zit en dat het geen lam-lendige dooie boel is.

Bij alle critiek werd echter een zeer belangrijk punt gemist, dat mag worden aangemerkt als een van de voornaamste redenen voor vele moeilijkheden; het is de onvoldoende verbinding en het te geringe contact tussen afdelingen en hoofdbestuur. Dit heeft er ook al toe geleid dat verschillende afdelingen zich buiten het hoofdbestuur om rechtstreeks in verbinding hebben gesteld met alle andere afdelingen om voorstellen en bezwaren naar voren te brengen. Dit is in een goed geordende vereniging niet de juiste gang van zaken.

Verder heeft het Hoofdbestuur een aantal vooraanstaande personen aangezocht om op te treden als adviseur van het Legioen, het heeft ook in meerdere gevallen advies bij

hen gevraagd. Ook afdelingen kunnen zo nodig bij hen advies vragen. Onze adviseurs nemen het echter, begrijpelijkerwijs, ernstig kwalijk, indien, zoals is gebeurd, een afdeling, buiten hen en buiten het Hoofdbestuur om, een eigen Raad van Adviseurs gaat vormen. Aangenomen wordt dat de betrokken afdeling dit niet heeft voorzien, maar het moet ongedaan worden gemaakt.

De afdeling Arnhem haalt aan het financieel verslag van de secretaris-penningmeester, dat enkele weken tevoren aan de afdelingen is toegezonden, in verband met dingen daarin over de Koninklijke Drukkerij te Apeldoorn, vooral omtrent advertenties in het blad. De wvd. voorzitter geeft hierover antwoord betreffende de kosten der advertenties. Een der directeurs van de drukkerij, die als bestuurslid van Apeldoorn aanwezig is, geeft aan dat bespreking van de verhouding tussen drukkerij en Hoofdbestuur op deze vergadering zal leiden tot geklets en gezwam, waarmee we niet gediend zijn.

De afdeling Rotterdam verklaart zich het recht voor te willen behouden om alle bezwaren naar voren te brengen en doet enige aanvallen op personen. De voorzitter van afdeling Leiden geeft hierop een opwekking om niet te vervallen in kleine onenigheidjes, maar eendrachtig samen te werken aan de opbouw van het Legioen en het opzetten van een krachtige organisatie. De heer Dames deelt mede, dat hij des ochtends te Leiden is geweest bij de secretaris-penningmeester, en dat deze niet op de vergadering kon verschijnen aangezien hij in een dusdanige staat verkeerde, in het bijzonder ontstaan door meerdere gevallen van achterbakse beklading door personen en onderling gekonkel binnen het Legioen, dat op dat moment zijn vertrouwen in de eerlijke samenwerking van de legionairs diep was geschokt. Hij leest het verslag voor dat door de secretaris-penningmeester tevoren was opgemaakt en dat als volgt luidt:

Voor wat betreft de organisatie het navolgende:

Er werden geplant 84 afdelingen. Hiervan zijn werkelijk opgericht 32, niet opgericht 24, terwijl in 28 contactadressen zijn. Van de 26 districtsbesturen is er 1 in functie. Districtsbesturen kunnen eerst worden benoemd wanneer de afdelingen goed draaien.

Het ledenaantal stelt zich als volgt:

	1 Apr. 1952	22 Aug. 1952
gewoon (Ned.)	7217	9577
buitenland	38	93
gratis	201	294
halve prijs	49	67
ruilabonnementen	7	21
	7512	10052

Dit betekent dus in vijf maanden een vermeerdering van 2540 leden. Gaan wij op deze wijze door dan hebben wij in 1956 misschien 30.000 leden.

Gezien het grote doel dat wij ons hebben ge-

steld is dit een bedroevend resultaat. Een onaanvaardbaar tempo. In hoofdzaak is dit te wijten aan de organisatie. Het Legioen dient in eerste instantie van onderaan te worden opgebouwd. In de eerste richtlijnen van Januari 1952 is terecht gezegd dat veel zou aankomen op initiatief en doorzettingsvermogen van de afdelingsbesturen. Behoudens gunstige uitzonderingen is het algemeen beeld: verdeeldheid, wanbegrip, onderling gekrakeel, moddersmijterij en afgunst tot het innemen van bestuursfuncties. Daarnaast durf ik zeggen, dat, globaal genomen, $\frac{3}{4}$ van onze leden niet weet of begrijpt waarom het gaat.

Krantjeslezende leden, lekker weggedoken in een luie stoel, nagenietende en terugdenkende aan al of niet prettige tijd in Indië. De pest inkrijgen door het onmachtig teruggedrongen zijn in sleur en schotjesgeest. Ontevreden door kritiek waar geen opbouw tegenover staat.

Inplaats van een groot deel van hun moeilijkheden zelf op te lossen hangen diverse afdelingen hun grieven (al of niet juist) aan de grote klok. Begrijpelijk dat deze tactiek fnuikend is voor ons Legioen. Men beloert ons, juicht bij symptomen van verdeeldheid of anderszins. Bepaalde groepen willen onze mislukking omdat zij bevreesd zijn voor ons. Thans spelen wij ons niet-prettig gestemde lui volkomen in de kaart.

Sommige afdelingen plegen nietszeggende ellenlange brieven, die gemakkelijk op een memotje hadden kunnen worden gesteld. Men pleegt dure telefoongesprekken om verkeerde stemmingen op te wekken. Men spreekt van dictatuur (ten onrechte) van één der Hoofdbestuurleden, terwijl men zelf een coup d'état pleegt. Een apatische onverschilligheid heeft zich meester gemaakt van ons volk en afdelingsbesturen behoren dit bij hun leden weg te nemen.

Het geboren worden van ons Legioen dacht ik te zien als een olympisch vuur, het sein tot het leveren van topprestaties.

Het heeft mij diep teleurgesteld.

Contactpunten in de afdelingen zijn moeilijk te leggen door de botte onverschilligheid. Men zegt medewerking toe, doch reageert verder niet.

Hoe denkt U ooit de in Oud-Wapenbroeders gestelde flinke daden te kunnen doen, indien U geen aaneengesloten kracht, werkelijke kracht is? U allen zult toch moeten toegeven, dat bij de meeste van Uw afdelingsbesturen geen homogeniteit is. Gemakkelijk zou de correspondentie van de afdelingsbesturen aan het Hoofdbestuur belangrijk gereduceerd kunnen worden. Veel meer kan door de afdelingsbesturen zelf worden opgelost. Meer zelfstandigheid dient er te zijn. Terecht betichten wij elkander van fouten. In feite is het zo: wij zijn zoekenden in de woestijn. Voelen, bewust of onbewust, dat wij de juiste geest missen. Het staat voor mij onbetwistbaar vast, dat, wanneer wij bereid waren met de juiste geest: een rotsvaste overtuiging dat wij met elkander Ne-

derland in de goede richting kunnen stuwen, een daarmee gepaard gaand blindelings onderling vertrouwen, begrip zouden tonen voor elkanders tekortkomingen, zouden trachten elkander aan te vullen.

Blijkt, dat iemand op een of andere wijze op de verkeerde plaats, hetzij in een Hoofdbestuur, hetzij in een Afdelingsbestuur terecht komt, dient hem dit onverwijld te worden duidelijk gemaakt en zal hij als goed legionair zijn plaats moeten afstaan.

Blijkt dat er tegen een bepaald persoon bezwaren zijn, dan dienen deze de betrokkene „en petit comité“ te worden medegedeeld. Hierover wordt met hem in eerste instantie van gedachten gewisseld. Dit is behoorlijk.

Met opzet, als zijnde niet terzake dienende, heb ik gemeend mij te moeten onthouden van het noemen van namen van personen of afdelingen. Ook heb ik gemeend niet te moeten ingaan op bepaalde aantijgingen. Mijn huis aan de Schelpenkade 31 te Leiden stond en staat steeds open voor goedwillenden, die willen weten.

Uit het diepst van mijn hart betreur ik de gehele gang van zaken in Ons Legioen. Het Legioen dat ik mij gedacht had: Snel, krachtig, voor de volle 100% democratisch, het absoluut afzijdig houden van alle partijpolitiek, heeft ons Vaderland zo ontzettend hard nodig. De grote moeilijkheden bij het vormen van een kabinet illustreren destemee de impasse waarin ons volk verkeert.

Persoonlijk schaam ik mij diep aan U een enthousiasme te hebben getoond, dat verwachtingen wekte, welke niet te verwezenlijken blijken indien het Legioen op deze wijze doorgaat.

U zult te kiezen hebben tussen:

a. Een Legioen van werkelijk flinke kerels die voor hun taak staan. Een Legioen, dat op zuiver democratische grondslag, buiten enige partijpolitiek, eendrachtelijk de schouders zet onder de taak de doelstellingen in onderling vertrouwen en samenwerking, in de kortst mogelijk tijd voor 100% te verwezenlijken.

b. Een Legioen met als hoogste ideaal: een gezelligheidsvereniging van oud-militairen, zich bepalende tot dansavondjes, bridge en klaverjasclubjes, volleybal enz.

Geef mij werkelijk flinke eerlijke kerels, het behoeven er heus geen 10.000 te zijn en in zuiver teamwerk fixen wij de zaak.

De voorzitter van Afdeling Assen houdt een rede waarin hij erop wijst, dat ook deze afdeling zich tot alle anderen had gewend met een aantal bezwaren. Het is evenwel niet de bedoeling geweest het Hoofdbestuur af te vallen. Op hem persoonlijk is ook een heftige aanval gedaan. Hij wil hierop niet ingaan maar ook een dringend beroep doen op de samenwerking en op het bewaren van de goede geest in het Legioen.

De wnd. voorzitter stelt als punten welke gedaan moeten worden:

1. In alle afdelingen werkelijk een afdelingsbestuur kiezen. Dit te doen in de maand

September. Dit is nodig omdat in vele plaatsen eigenlijk alleen nog maar een commissie van voorbereiding optreedt. Hieromtrent wordt besloten dat de verkiezingen zullen worden gehouden bij gewone meerderheid van stemmen.

2. De overgang van Stichting op Vereniging.

In de statutenkwestie is vertraging ontstaan doordat van officiële zijde enige wijzigingen noodzakelijk werden geacht. Op basis van de statuten, zoals ze worden, moet een huishoudelijk reglement worden opgesteld. Voorgesteld wordt nu een commissie samen te stellen voor de statuten en het huishoudelijk reglement, die ook de overgang van stichting op vereniging zal voorbereiden. Voor deze commissie zal aan de Raad van Adviseurs worden gevraagd een lid te benoemen, het Hoofdbestuur van de Stichting zal er één aanwijzen en aan de vergadering wordt verzocht drie leden te benoemen.

3. Aanvulling van het Hoofdbestuur is noodzakelijk. Het werk en de verantwoordelijkheid zijn te zwaar voor de weinige overgeblevenen. Een stichtingsbestuur vult zichzelf aan, doch het vraagt aan de afdelingen om kandidaten te stellen waaruit dan een keus zal worden gedaan. Dit is niet iets wat maar zoeven kan gebeuren, men wordt verzocht dit ernstig te overwegen en voor 15 September kandidaten te stellen.

De afdeling Rotterdam maakt hiertegen bezwaar. Volgens haar worden hierdoor een aantal personen mede aansprakelijk gesteld voor een eventueel financieel tekort bij de stichting. De voorzitter wijst erop, dat de financiële toestand gezond is als allen slechts betalen. Uit de vergadering wordt erop gewezen, dat het bezwaar van Rotterdam juridisch onjuist is. Niettegenstaande dit steunen Apeldoorn, Arnhem, Schiedam, Ede en Dordrecht Rotterdam.

Een vertegenwoordiger van Den Haag doet een dringend beroep op de vergadering om het bestuur te steunen en het werk niet onmogelijk te maken. Hij verwijt Rotterdam het voeren van obstructie en het voortbrengen van dingen zonder kennis van zaken. Ook hij richt een dringend appèl tot allen om zich met volle toewijding in te zetten voor de zaak van het Legioen en er gezamenlijk iets groots van te maken.

Besloten wordt dat de afdelingen, die geschikte kandidaten weten, deze zullen voordragen.

Vóór de pauze wordt tenslotte nog bepaald, dat de commissie, welke zal worden gekozen, ook een oordeel zal geven over hetgeen in de afgelopen tijd is gedaan. Na de pauze worden de drie, door de vergadering aan te wijzen leden van deze commissie gekozen. Uit de bus komen: Dr. Schaap, de heer Doppen en Mr. Damsté. Het werk dezer commissie zal lange tijd vergen, maar zij zal reeds binnen twee maanden verslag uitbrengen.

Omtrent het orgaan „Oud-Wapenbroeders” wordt medegedeeld, dat nu de redactie-commissie werkt en dat het Hoofdbestuur bezig

is met het vormen van een redactiestaf van vakmensen, die het blad deskundig zullen kunnen leiden en het volledig kunnen stellen in dienst van het ideaal van het Legioen, hetgeen in de toekomst ligt. Het blad zal in het vervolg de titel dragen van „Oud-Wapenbroeders”. Orgaan van het Veteranen Legioen Nederland. Uit naam van het Hoofdbestuur brengt vervolgens de heer Dames:

Het Legioen en de Politiek

Vanaf het begin, vanaf de uitgave van Oud-Wapenbroeders, nog vóór het Legioen zelf werd opgericht is reeds erop gewezen, dat het Legioen en de politiek niet los van elkaar kunnen worden gedacht, maar ook dat het Legioen en de partijpolitiek niet bij elkaar horen. Het blijkt helaas immer weer, dat het moeilijk is voor de Nederlanders om zich te kunnen indenken, dat partijpolitiek slechts een klein onderdeelje van de politiek is.

Het is dan ook wel om deze reden, dat dit niet wordt begrepen, dat zo vaak wordt vernomen, dat wij volledig los van alle politiek moeten zijn. Maar dit is beslist onmogelijk, want wij zijn samen gekomen op onze doelstelling. En deze bevat: „versterking van het nationaal bewustzijn”; „herstel van het aanzien van Nederland in binnen- en buitenland”; „het propageren en versterken van onze beste nationale tradities”. Op de voorpagina van nummer 1 van ons blad luidde de oproep: „Vrijwilligers naar voren: Doel NEDERLAND”. Dit betreft alles politiek, maar staat ook los van partijpolitiek.

Want wie zegt: „Nederland”, spreekt politiek. Hij geeft aan dat hij een bepaald iets wil: het behoud van ons land, en met de verdere punten uit de doelstelling geven we aan dat we ook willen een goed, een waardig Nederland, een land, dat in aanzien staat, bij onszelf en bij anderen. Wij waren van mening, dat hieraan zeer, zeer veel mankeerde; die mening leidde tot de oprichting van het Legioen; tot het „er iets aan gaan doen”.

Willen wij het nationaal bewustzijn gaan versterken, dan is het nodig, dat wij vertrouwen hebben in ons land. Dit vertrouwen is lang niet meer algemeen, het komt nogal eens voor dat men van opvatting is, dat ons land te klein is voor een eigen bestaan. Met deze opvatting is vertrouwen in ons land, is nationaal bewustzijn niet mogelijk.

Het is dan ook volkomen volgens onze doelstelling indien de strekking van artikelen in ons blad is dat er voor ons Koninkrijk grote mogelijkheden openstaan, redenen waarom wij erop wijzen, wat in Nieuw-Guinea en Suriname kan geschieden en ons onomwonden voor het behoud van deze gebiedsdelen uitspreken. Het is ook de reden waarom wij erop wijzen, dat er in het internationale bestel voor de kleine mogendheden wel degelijk gelegenheid is om zelfstandig een plaats in te nemen en het niet nodig is zichzelf te onderwerpen aan de wil van groteren.

Willen wij het aanzien van ons land bevoor-

Zie voor slot van het Verslag pagina 9

Hallo God

Nog nooit richtte ik mij tot U, o God,
Maar thans zou ik zo gaarne met U zijn.
Ze zeiden mij U was slechts valse schijn
En ik geloofde hen, gelijk een zot.

Toen 'k uit mijn kuil vannacht Uw hemel zag
Begreep ik plots hoezeer men mij beloog;
Had ik Uw werk gezien met rustig oog,
Ik zou geweten hebben hoe de waarheid lag.

Ik vraag mij, God, of U mij nog aanvaardt,
Iets in mij zegt mij: U begrijpt het wel.
Gek dat ik komen moest tot deze aardse hel
Vóór Uw gelaat mij werd geopenbaard.

Het lijkt mij zo, ik ben haast aan het end;
U te ontmoeten, God, wat reuze fijn.
Het zal haast tijd voor de aanval zijn
Maar ik ben niet bang, nu U hier bij ons bent.

Daar is het sein! Nou God, nu moet ik gaan,
Ik hou van U, dat wens ik dat U weet;
Welaan, dit dagje wordt behoorlijk heet,
Misschien kom ik straks voor Uw poort te staan.

Hoewel ik U vroeger mijn vriendschap niet gaf,
Zou U daar op mij wachten?: dat vraag ik mij af.
Kijk, tranen; zie mij nu als een huilende vent,
Ik wou dat ik U al de tijd had gekend.

Maar nu moet ik gaan. God, wees gegroet!
Vreemd!, ik vrees de dood niet, sinds ik U heb
[ontmoet.

Vert. door G.W.T.D.

Look God, I have never spoken to you.
But now I want to say: How do you do?
You see God, they told me You did not exist
And like a fool I believed all this.

Last night from a shellhole I saw Your sky
I figured right then they had told me a lie.
Had I taken time to see things You made
I'd have known they weren't calling a spade a spade.

I wonder, God, if You'd shake my hand,
Somehow, I feel that You will understand
Funny I had to come to this hellish place
Before I had time to see Your face.

Well I guess there isn't much more to say
But I'm sure glad, God, I met You today.
I guess the zero-hour will soon be near.
But I'm not afraid since I know You are here.

The signal! Well God, I'll have to go.
I like You lots, but I want You to know
Look, now, this will be a horrible fight.
Who knows, I may come to Your house, to night.

Though I was not friendly to You before
I wonder, God, if You'd wait at Your door,
Look, I'm crying! me, shedding tears.
I wish I had known You these many years.

Well, I have to go now, God! good-bye!
Stranger, now I met You I'm not afraid to die.

deren, zowel in binnen- als buitenland, dan is het nodig te beseffen, dat men alleen aanzien kan verwerven bij een eerlijk en doelbewust optreden, waarbij men zich niet in een hoekje laat drukken. Het is volkomen volgens de doelstelling indien wij vragen om een krachtige houding van onze Regering.

Als wij de oude nationale tradities willen propageren en versterken dan is het ook logisch, dat wij erop wijzen, dat ons land in zijn politiek eerlijk moet zijn en getrouw zijn verplichtingen moet nakomen, in het bijzonder juist zijn verplichtingen tegenover hen, die niet sterk genoeg zijn om deze nakoming af te dwingen. Het is ook daarom dat meermalen is gewezen op de christelijke grondslagen van ons staatsbestel en onze cultuur, iets waarbij evenmin de gedachte aan, of de propaganda voor, een bepaald kerkgenootschap op is gekomen. Te allen tijde is door ons naar voren gebracht dat in deze dingen geen partijpolitieke verschillen of kerkelijke verschillen hoeven te worden gemengd, doch dat men daarin kan samenwerken tot één doel. Wij hebben daarom ons Legioen zonder hokken en schotjes.

Maar wij hebben er rekening mee te houden, dat het Legioen geen politieke partij is en dat de uitvoering van het politiek beleid wel bij de partijen berust. Wij hebben er ook rekening mee te houden, dat ons land democratisch geregeerd wordt, dus dat in wezen het volk de regering vormt. Daarom hebben wij de mensen steeds erop gewezen welke verplichtingen deze functie van regeerder met zich meebrengt en dat een ieder medeverantwoordelijkheid draagt. Daarom hebben wij duidelijk gesteld dat men de verplichting heeft zich actief te interesseren voor het landsbestuur en in zijn eigen partij het ideaal naar voren te brengen, dat onze doelstelling inhoudt.

Maar om actief aan het partijleven mee te kunnen doen is het nodig er iets vanaf te weten. Daarom hebben wij een kadercursus gehouden en een politiek nummer uitgegeven. Hierbij is, op zo objectief mogelijke wijze, de geschiedenis van het ontstaan der partijen naar voren gebracht, zijn hun programma's aangegeven, zijn vragen gesteld en hun eigen antwoorden weergegeven en is vervolgens tot de mensen gezegd: „Bepaal nu je eigen keus”. Het Hoofdbestuur is beslist van mening, dat hier inderdaad objectiviteit is betracht en dat niemand kan zeggen, dat een bepaalde voorkeur of antipathie voor of tegen bepaalde partijen tot uiting is gekomen. Er is ook niet stelling genomen in allerlei kwesties die de verschillen tussen de partijen bepalen, dit is iets wat ieder voor zich moet doen.

Maar wij constateerden launheid bij onze regeerders, dat wil zeggen bij ons volk en hebben naar vermogen ertoe bijgedragen om het zich bewust te maken van zijn plicht.

Het is waar dat er dikwijls critiek is geleverd op hetgeen de laatste tijd is geschied.

De één vindt deze critiek te scherp, de ander te slap. Van deze opvattingen spreken vele brieven in ons archief. Hier bestaat geen mogelijkheid het ieder naar de zin te maken, maar wij willen er toch wel even op wijzen, dat het onmogelijk is om de mensen aan het denken over de dingen te zetten, zonder te wijzen op dingen die werkelijk gebeurd zijn, zonder critiek uit te oefenen. Zonder dat kan men alleen komen tot zuiver theoretische beschouwingen, die voor 99% van de mensen slechts gedaas in de ruimte zijn.

We willen hierbij toch ook niet nalaten er even op te wijzen dat van bepaalde zijde een verwijt is gekomen van het erin brengen van een fascistische tendens. In de eerste plaats mag hierbij opgemerkt worden, dat het bij het fascisme behoort om eerst een leider aan te wijzen; het zeggen van: „Kies maar zelf uit op wie je stemt” is wel uiterst onfascistisch; het is erg democratisch. Verder verneemt het Hoofdbestuur dat het degenen, die de mening zijn toegedaan, dat het Legioen fascistische tendenzen heeft en er niettemin lid van zijn, dit laatste ernstig moet kwalijk nemen. Het past alleen in de legioensgedachte om, indien men ergens fascisme bespeurt, dit te bestrijden, want fascisme leidt tot samenwerking door dwang en wij wensen samenwerking op grond van een gezamenlijk ideaal.

Al hetgeen het bestuur van de stichting heeft gedaan is geschied omdat het de verplichting op zich heeft genomen, zolang de vereniging nog niet is opgericht, alles reeds te doen, wat gedaan kan worden om de doelstelling te bevorderen. Het heeft dit gedaan naar eer en geweten, daarop hopen wij dat men vertrouwt. Het is natuurlijk zo dat men van mening kan zijn dat hierbij fouten zijn gemaakt en dat er verschillen van opvatting ook op dit punt van de politieke lijn van het Legioen bestaan. Het zal heus niet te verwonderen zijn. Maar wij willen dan naar voren brengen, dat wij hopen dat spoedig de vereniging zich over deze lijn duidelijk zal uitspreken en dat de verantwoording om, op dit zo belangrijke punt, alles te doen wat het doel van het Legioen kan bevorderen, niet meer zal rusten op de schouders van slechts enkelen, zoals dit bij de stichting het geval is. Hierna spreekt nog de heer Pasanea de vergadering toe. Hij is er eigenlijk met wanhoop gekomen maar gaat thans met hoop weer weg. Hij wijst op onze verantwoordelijkheid voor de opdracht van het Legioen, op de gevaren, die het bedreigen, vooral de gevaren in onszelf. Bij de oprichting heeft vertwijfeling een rol gespeeld, dit leidt tot uiterlijke moed en uiterlijk geloof. Wat wij echter nodig hebben is innerlijke moed en innerlijk geloof.

Wij zullen hierop niet verder ingaan, aangezien de heer Pasanea deze toespraak nog nader zal omwerken voor ons blad.

Met het zingen van het Wilhelmus wordt deze bijeenkomst gesloten, die vóór de pauze nogal eens een stormachtig karakter droeg, doch daarna in een prettige sfeer verliep.

het aftreden van

Aan jullie

Door bijzondere omstandigheden ben ik gedwongen, mijn werkzaamheden voor ons Legioen stop te zetten, zowel redactioneel als voor het Hoofdbestuur.

Dat ik dit schrijf is, omdat zovelen van jullie mij persoonlijk kennen en omdat ik vrees, dat mijn heengaan, na alles wat ik gezegd en geschreven heb, zo gemakkelijk de indruk zou kunnen vestigen dat ik het „opgeef”, dat ik er geen heil meer in zie of omdat ik een andere koers wens te volgen dan ons Hoofdbestuur. Laten we één ding onder elkaar afspreken (en zo komen we weer terug op de kern van ons doel): *Alleen ons Legioen is belangrijk. Het is een dienend middel om ons Vaderland op een hoger en waardiger plan te brengen dan waarop het thans staat, omdat wij geloven in de krachten en waarden, die in ons volk leven.* Een geloof, dat wij, met bittere droefheid en nationale angst missen in het dagelijkse beeld van binnen- en buitenlands beleid, een beleid van compromissen en concessies dat wij, groot- en volwassen geworden in een wereld van oorlog en rotzooi, verafschuwen en haten.

Mijn heengaan is geen compromis, noch een concessie, maar een noodzaak van zeer persoonlijke aard. Ik heb, met medewerking van enkele vrienden, dit Legioen opgezet en er ruim een jaar voor gewerkt zonder er een financiële of andere vergoeding, hoe gering ook, voor te ontvangen. Dit was in zekere zin onze kracht, maar anderszins bracht het mij en mijn gezin (een juweel van een vrouw en een dochter die ik niet beschrijven kan in menselijke woorden) in een positie, die ondragelijk is geworden, begrijp je? Ik zal dus deze situatie weer moeten bijspijkeren, ik kán niet anders. Maar nogmaals: het Legioen is belangrijk, jullie en mijn Legioen. Omdat wij geloven in dit Legioen, in zijn doelstellingen, in Nederland, in onszelf. Mag ik daarom dit afscheid eindigen met een dringend beroep op elk van jullie en op het Legioen in z'n geheel: *Hou vast aan ons grote doel. Help je H.B. dit doel te bereiken door trouw te blijven aan je absolute Nederlandschap en aan je geloof in ons volk.....*

God beware ons Koninkrijk..... God zegene ons Vorstenhuis van Oranje.....
En hopen zo!

Ton Schilling.

HET LEGIOEN IN DE PERS

het SCHAAR en LIJMPOT

Uit de „Apeldoornse Courant” van 25 Augustus 1.1.

Veteranen richten zich tot Soekarno

's-Gravenhage. Het bestuur van de Stichting Veteranen Legioen Nederland heeft een telegram aan de minister-president gezonden met het verzoek aan de president van de republiek Indonesië te willen berichten dat in Nederland met grote voldoening kennis is genomen van de vrijlating van zes gevangenen Nederlanders, die reeds twee en een half jaar gevangen waren, zonder behandeling van hun zaak. Er wordt voorts in het telegram een dringend beroep op de president

van Indonesië gedaan ook de overigen vrij te stellen dan wel hun zaak onverwijld te doen behandelen. Het geval heeft zeer ernstig de aandacht van de publieke opinie in Nederland welke diep geschokt is. Snelle afdoening zal ongetwijfeld gunstig werken op de verhouding tussen onze landen, zoals blijkt uit reacties op recente vrijlatingen, aldus het telegram.

Ondertussen zijn reeds enkele, na wederom ondergane moeilijkheden in verband met vertrek uit Indonesië, nu eindelijk op Schiphol gearriveerd en wel de heren C. W. Goldmon, A. C. van Onselen, B. J. Leclercq en H. W. Burger Jr.

Ton Schilling

Bij het vertrek

We hebben een brief ontvangen van Ton Schilling. Hij bedankt als Hoofd-redacteur van Oud-Wapenbroeders en als lid van het Hoofdbestuur van het Veteranen Legioen Nederland.

Dit is iets om wel even bij stil te staan, vooral ook omdat er hier inderdaad sprake is van enige onenigheid met de anderen van het Hoofdbestuur. En waar dan Ton Schilling de geestelijke Vader van het Legioen is geweest en hij de grondlegger ervan was, de man van het orgaan en degeen die op vele vergaderingen het doel van het Legioen heeft uiteengezet met vuur en overtuiging, daar is het zeker niet onlogisch indien men hieruit de indruk zou krijgen dat de overigen van het hoofdbestuur de grondgedachte, die bij de oprichting voorzat, hebben losgelaten of anders dat Ton van mening is veranderd. Noch het één noch het ander is juist. Er kan hier niet worden gesproken van een werkelijk verschil in opvatting van deze zaken. De moeilijkheden betreffen de wijze van werken. Het is niet gemakkelijk om met Ton Schilling samen te werken. Het is vaak onmogelijk en dit heeft meermalen tot botsingen geleid. Ton heeft grote kwaliteiten, maar ook de bezwaren ervan. Hij kan niet in het gareel lopen. En nu is het inderdaad niet zo dat het Legioen zo'n keurig net geheel moet zijn waar de zaak zodanig geordend is dat alle initiatief is gedood. We moeten het leven erin houden, zeer zeker, maar het gaat vooral om samenwerking. En soms kan blijken dat samenwerking niet mogelijk is. Dan moet er iemand verdwijnen.

Het is buitengewoon jammer dat de zaak zo ligt. Niemand kan dat meer betreuren dan juist ik persoonlijk, die van het begin af

met Ton samen heb gedaan om te komen tot het Legioen. En die gezien heeft hoe ontzaglijk veel werk hij ervoor heeft verricht, hoeveel vuur en bezieling erachter zat bij hem. Het was iets zeer bijzonders om mee te maken hoe het blad voor elkaar kwam. Dat ging in een paar dagen en nachten van doorwerken. Een schrijfmachine in de drukkerij, een vel vol en zo naar de zetter. Alles door elkaar, schrijven, corrigeren, opmaak. Ton kende geen rust. Was het blad klaar dan waren er overal besprekingen, het gehele land door, daarna kwamen ook de lezingen. Alles was fel en onstuimig.

Zonder meer moeten wij Ton Schilling dankbaar zijn voor al wat hij voor ons gedaan heeft. Zonder hem en zonder zijn werk stonden we nu niet zo dat we een Legioen hebben waar muziek en toekomst in zit. Om hier toe te komen heeft hij zich geweldige opofferingen getroost, hij heeft al deze maanden gewerkt zonder salaris en zodanig dat hem geen tijd overbleef om te zorgen voor zijn gezin.

Daarom heeft hij gezegd dat de toekomst van het land ook die van het gezin betrof. Maar nu zal hij zich ook weer moeten gaan inzetten voor vrouw en kind, hij heeft daarbij grote achterstand in te lopen. Laten we hem onze beste wensen meegeven en laat ons ook vooral mevrouw Schilling bedanken, die het voor het Legioen heeft overgehad dat het bij haar thuis een jaar lang ongeregeld ging, dat ze haar man maar zelden zag en die, voordat in December de baby werd geboren, ook persoonlijk belangrijk heeft meegeholpen bij het vele werk dat moest worden gedaan.

Hun beiden onze dank. En aan ons is het nu om het werk dat Ton is begonnen, te voltooien en te zorgen dat zijn opzet: een sterk Legioen ten dienste van ons Vaderland, spoedig wordt bereikt.

G. W. T. Dames.

Het contact met het Nederlandse Detachement in Korea is wederom verstevigd. Afdeling Den Haag, in het bijzonder Wijk 8, nam een prijzenswaardig initiatief:

Uit de „Nieuwe Haagse Courant” van 28 Augustus l.l.

Een Ned. vlag voor ons Korea-detachement

Aan de vooravond van het vertrek van het aanvullingsdetachement voor het Ned. bataljon op Korea, had in het restaurant van het Gemeentemuseum een korte intieme plechtigheid plaats. Hier werd n.l. in bijzijn van de dochter van wijlen generaal Van Heutsz en diverse genodigden van de afd. Den Haag van het Veteranen Legioen Nederland, een Nederlandse vlag overhandigd aan de sergeant B. Middelma, lid van het Legioen, die vandaag voor de tweede maal naar Korea vertrokken is.

Sergeant Middelma heeft op diverse wijk-avonden van het Veteranen Legioen gesproken over het wel en wee van ons bataljon op Korea, en hierin laten doorschijnen, dat er grote behoefte bestaat aan een vlag met de Nederlandse driekleur. De afd. Den Haag van het Veteranen Legioen Nederland heeft toen gemeend in deze behoefte te moeten voorzien door deze vlag, compleet met stok van drie meter lengte, aan de sergeant Middelma te overhandigen. Na aankomst in Korea zal hij de vlag officieel overreiken aan de detachementscommandant.

De dochter van wijlen generaal Van Heutsz, mevrouw v. d. Weiden, sprak enkele sympathieke woorden. Zij zeide dat de geest van Van Heutsz is met de mannen in Korea.

Tot slot werd door de voorzitter van de afd. Den Haag aan de sergeant het Legioen-embleem uitgereikt.

Nieuws

UIT DE AFDELINGEN

Wij ontvingen afdelingsblaadjes van Rotterdam, Hilversum, Amsterdam en Deventer. Het is ons echter bekend, dat er reeds meer verschijnen.

Op 19 Juli werd door de Afdeling Nijmegen een Legioens-vertegenwoordiging gestuurd naar de begrafenis van Aalmoezenier De Kok, op een kloosterkerkhof te Megen.

Aalmoezenier De Kok was jarenlang werkzaam bij het Hospitaal te Medan. Hij was een goed raadsman en een mens waar onze jongens, ook ongeacht hun geloofsrichting, hun hart konden uitstorten en steun bij vonden.

Aalmoezenier De Kok was een Legionnair van het goede Aalmoezenier De Kok was een Legionnair van het goede soort. De afdeling Rotterdam, de plaats van het overlijden, besloot de laatste eer aan deze goede, onvergetelijke vriend te betuigen door een kranslegging. Door de weinige beschikbare tijd was Rotterdam niet in staat zelf voor de uitvoering zorg te dragen en nam Nijmegen deze gevoelsvolle taak over.

Op die stille begraafplaats bleek weer duidelijk, dat ook onze Aalmoezeniers en Veldpredikers nog steeds tot de onzen behoren en wij hen als raadgevers in ons Veteranenlegioen NIET kunnen missen.

Hij ruste zacht.

★

Op 6 September werd door de afdeling Hilversum een grote Pasar Malam gehouden. Deze werd geopend door wethouder Van Dijk, die hierbij aanroerde dat ook hem het woord Pasar Malam weer herinneringen wekte aan Glodok, Pasar Gambir, Solo enz. Na de wethouder sprak Jan Swaan een kort woord om de aanwezigen te wijzen op het doel van het Legioen. Hiermede was het officiële gedeelte afgelopen. De Pasar Malam werd opgeluisterd met muziek van de Ambonnezen en door de „Royal Maluku Band”, het „Hollandia Cabaret” en de „Manokwari Hawaiians” uit Rotterdam. Er werden Indische zwaard-, rijst- en tempeldansen vertoond, die buitengewoon bijval oogstten. Het enige bezwaar was dat velen, wegens de overstelpende drukte er maar weinig van konden zien. Maar die het zagen, vonden het prachtig.

De ontzaglijke toeloop was ook oorzaak dat de nasi-goreng, bami, sateh, gado-gado enz. snel uitverkocht raakten. Dit was echter niet in staat de stemming te doen dalen. De verschillende spelen trokken ook grote toeloop en het dansen was later op de avond een zeer groot succes.

Duidelijk is aangetoond dat zo'n dag van herinnering aan Indië nog zeer trekt. De Hilversummers van het Legioen hebben het vele werk, dat hiervoor verzet is, dan ook be kroond gezien met een resultaat dat tot grote voldoening mag stemmen.

★

Afdeling Den Haag loopt op 5 October a.s. de „HAAGSE ROODE KRUIS MARS”. Deelname door andere Afdelingen mits in volgend costuum uniform K.L. tropenuitvoering, lange broek resp rok shirt, kanvas koppel, kistjes of lage schoenen, worden met gejuich ontvangen.

Hoe meer hoe liever.

Opgaven bij Secretariaat Afd. Den Haag. Ook enkelingen kunnen zich opgeven.

Verloofd:

Marijke Bos
en

Menze Kuiper

Leeuwarden, 26 Augustus
Reinier de Graafstraat 4

Getrouwd:

L. Veldhuis
en (ex-K.N.

Mej. P. Boers

Den Haag, 11 September
Schenkkade 121

Daniël Vrugt
en

Cornelia Bos

Haarlem, 28 Augustus 1901
Zuiderstraat 29 rood

Gerben van d
en

Trijntje van d

Leeuwarden, 20 Augustus
Harlingerstraat 2b

Henricus Nic
en

Petronella Ad

Amsterdam, 4 September
Plantage Parklaan 6

Albert Hendri
en (ex 2-1-

Elizabeth Ma

Bennekom, 3 September 1
Edeseweg 10

Jarig Bijlsma
en

Richtje Pieter

Gaast/Koudum, 4 Septemb
Piaam B.17

luk

WENSEN

hma

rs

s 1952

N.I.L.)

1952

52

der Meulen

der Haag

s 1952

olaas Joh. Grootaers

riana Heydenrijk

1952

ik Bijkerk

-5-R.I. O.V.W.)

ria Robbertsen

1952

rsma

ber 1952

Afdeling F. 2 te Emmercompascuum schrijft:

„De leden die in aanmerking kwamen voor de actie Bloedtransfusiedienst Coevorden, opgave donors, heb ik reeds geruime tijd geleden een kaart gestuurd. Tot nu toe hebben slechts 2 (twee) leden gehoor gegeven aan de oproep. Van de anderen kreeg ik geen enkel bericht terug. Deze ga ik nu persoonlijk bezoeken om alsnog te proberen tot een gunstig resultaat te komen. Misschien kan in het eerstvolgende nummer van Oud-Wapenbroeders iets worden geschreven, waaruit de leden kunnen lezen, dat ze bovenal de medemensen moeten helpen, waar ze kunnen. Wat dan meteen een mooie propaganda is voor ons Legioen. Want velen verstaan dit nog niet, getuige de mislukking van deze oproep. Een 18-tal leden heb ik geschreven, waarvan twee zich opgaven. De anderen gaven geen geluid”.

Afdeling C. 4 te Sneek schrijft:

„Maandagavond j.l. 1 Sept. heeft het Veteranenlegioen afd. Sneek haar eerste Societeitsavond gehouden op de bovenzaal van Hotel de Gouden Leeuw te Sneek. Het was weer zo'n echte „ouwe jongens"-avond. De stemming was prima, de geest zo die inderdaad zijn moet, getuige o.a. het succes van wederom enige nieuwe leden. Er is besloten om voorlopig om de veertien dagen deze societeitsavonden te houden. Biljarten, bridge, ping-pong, behendigheidsspelen enz., kortom voor een elk wat wils. Misschien kunt U een en ander in Wapenbroeders opnemen?”

VAN DE CENTRALE BIBLIOTHEEK

(vlp. gevestigd op Redactie-adres)

Zoals aangekondigd in nr. 20 van O.W. volgen er nu enkele mededelingen betreffende de Bibliotheek.

Door de zich steeds uitbreidende contacten in binnen- en buitenland waardoor een schat van materiaal op ieder mogelijk gebied binnenkomt, is het idee geboren dit niet verloren te laten gaan, maar te gaan gebruiken ten dienste van ons Legioen.

Het centrale punt is voorlopig gevestigd te Deventer en de gedachte bestaat enkele onder-depôts te vestigen en wel te Sneek voor Noord-Nederland, Deventer voor Oost-Nederland, 's-Hertogenbosch voor Zuid-Nederland en Den Haag voor West-Nederland.

Voor dit kan gaan draaien is een hechte organisatie en administratie nodig, die momenteel wordt georganiseerd door ter zake kundige legionnaires. Raadgevingen, enz. worden gaarne ingewacht.

Tot voor zover dan.

Boekenwurm.

Door de verandering van drukker is al het adres-materiaal nog niet juist.

Verzoeken enige clementie. Met een week of twee is dit leed ook geleden.

Ho denken Legionnaires erover!

We staan hier open voor allerlei meningen. Dat is juist. Maar we moeten er toch op wijzen dat het niet mogelijk is nu maar alles op te nemen. Tweemaal drie bladzijden die wij ontvangen hebben van één persoon komen er bijvoorbeeld niet in. Maar we willen wel het antwoord geven, waaruit de strekking van de ontvangen brieven toch ook wel naar voren komt.

Er zijn nog altijd personen die niet willen geloven, dat wij het eerlijk menen geen neo-nazi's of neo-fascisten te willen zijn; er zijn er die ons er kwaad om aan kijken en er zijn er die ons er om willen toejuichen. Het eerste doet ons niets, maar van het laatste krijg je toch wel eens ernstige beroeringen in de maagstreek.

Geachte Heer Kruls,

Onder betuiging van onze dank voor Uw brieven van 6-6 en 21-8 willen wij U gaarne het volgende mededelen:

In Uw laatste brief schrijft U dat het U bekend is, dat „men“ meestal ongevraagde attentelingen en adviezen niet op prijs stelt. Wij kunnen U hieromtrent mededelen dat wij het zeer zeker wel doen, doch wensen er wel even op te wijzen, dat wij het orgaan zijn van het „Veteranen Legioen Nederland“ dat zich ten doel stelt de Nederlandse zaak voor te staan en dat dus van ons niet verwacht mag worden, dat wij op de eerste attenteling Uwerzijds zullen overschakelen van Nederland op Duitsland.

Bovendien wensen wij onzerzijds U er op te attenderen, dat U kennelijk het Legioen volkomen verkeerd beschouwt. U schrijft dat wij er ons niets van moeten aantrekken of men ons een semi-fascistische of semi-nationalistische tendens toeschrijft. Tot zover kunnen wij accoord gaan, maar zeer beslist niet als U vindt dat men dan wel gelijk heeft. Dit getuigt ervan dat U van de opzet van het Legioen niets heeft begrepen. Als U schrijft, dat de N.S.B. ook zoveel mooie punten op het program had staan, welke wij ook noemen, dan willen wij stellen dat iets goeds nog niet slecht wordt omdat een stel landverraders het ook eens heeft genoemd.

Geachte redactie,

Enige opmerkingen naar aanleiding van het artikel „personeelsverhoudingen“ in O.W. no. 19 zou ik gaarne plaatsen.

In Uw commentaar vraagt U, of de mensen warm kunnen lopen voor het zo simpel materialistische doel: productieverhoging. Zelf werkzaam als arbeidsanalyst kan ik zeggen, dat indien de mensen de voorlichting krijgen over de methode van de productieverhoging en het doel daarvan, zij zeker hiervoor warm kunnen lopen, óók indien hieraan geen premieregeling (zoals in de meeste gevallen) is verbonden. Wanneer door middel van personeelsorgaan of andere mededelingen op publicatiebord duidelijk wordt gemaakt, dat die productieverhoging niet voor de werkgever is (al profiteert die er ook van en daardoor weer de arbeiders wanneer we tenminste de werkgever niet zien als directeur, maar als bedrijf), doch voor de gehele en financiële toestand van en in het land. Het is uiteindelijk een van de weinige

Als U het heeft over de aantallen oorlogen die tegen verschillende landen zijn gevoerd, vermenen wij dat U, wat betreft Duitsland, historisch niet geheel juist bent, maar achten dit niet belangrijk. Wij wensen het behoud van Nederland, tegen wie daarvoor enige eeuwen geleden moest worden gevochten is alleen nog maar van belang voor schoolkinderen, die voor een repetitie zitten; wij moeten rekening houden met hen, die op het ogenblik ons volksbestaan bedreigen.

Wij willen volstaan met U mede te delen, dat het Legioen een democratisch Nederland voorstaat, dus een land dat door het volk geregeerd wordt en waar het volk zich daarvan bewust is. Militairen en oud-militairen behoren in deze gedachtengang tot de gewone staatsburgers, een greep van de militairen naar de macht hoort er dan ook beslist niet bij. Wij wensen een volk, dat zich bewust is *Nederlanders* te zijn en als zodanig doelbewust en krachtig de verplichtingen van Nederland in het internationale bestel wenst na te komen.

Het is zeer goed mogelijk dat dit schrijven voor U een grote teleurstelling betekent; het lijkt ons dan echter beter, dat U daar maar direct overheen komt en weet wat U precies aan ons heeft. Ook wij voor ons hebben liever dat degenen, die zich aansluiten, volledig achter ons doel staan en dat er geen misverstanden heersen.

methoden ons toch al arme land er bovenop te helpen.

Verder wat betreft het verwijderen van die mensen uit het bedrijf, die storend werken in een team, ben ik het volkomen met de schrijver eens. Dit wil niet zeggen, dat zij uit het bedrijf moeten worden verwijderd. Practisch altijd zal het (voor zover mogelijk) een overplaatsing inhouden naar een ander team, of indien dit niet mogelijk is naar een andere afdeling. Blijkt dat die man in het geheel niet voldoet aan redelijk te stellen eisen, dan zal de werkgever inderdaad niets anders overblijven, dan die man uit het bedrijf te verwijderen. Een arbeider, die echter om principiële bezwaren tegen dit systeem is, kan door goede en eerlijke voorlichting indien hij de argumenten van de „tegenpartij“ wil begrijpen, spoedig voor het systeem gewonnen worden. Ik weet gevallen, dat deze mensen, nadat zij overtuigd waren, de stuwende kracht in hun omgeving werden.

Th. E. F. Borsten.

Tempat Piekerans

VAN MASTUFA

Naar Hollands Klompenbuurt.

Mastufa lag weer eens, oudergewoonte, ter tempat neergevlid en las zijn krantje. En hij las daarin van een grote vergadering in Amsterdam voor de IJ-tunnel en de tunnel bij de Hembrug, twee tunnels, die moeten worden gebouwd en nog wel tegelijk ook. En hij sloeg subiet aan het piekeren. Wat een verschil toch tussen Amsterdam en Rotterdam. In de ene stad maken ze grote plannen, houden er grote besprekingen en vergaderingen over, ze drinken een glas, ze doen een plas en laten de zaak zoals hij was. In de andere maken ze ook een plan, ze voeren het uit en rijden onder de Maas door, zoals Ome Arie in de Jordaan. Want Ome Arie moet daar wel blijven; als hij een slippertje over het IJ wil maken kan hij nooit om acht uur 's avonds weer thuis zijn. En dan zou er wat zwaaien.

Nu is het heus niet zo dat Mastufa hierom speciaal bulkt van medelijden met Ome Arie. Want die maakt er toch maar doodgevoon een lolletje van en als de hersens van Mastufa aan het kraken gaan van de piekerasie, dan is het altijd doodernstig.

Het gaat erom dat die tunnels voor het hele land zo belangrijk zijn, hoogst belangrijk. Want zonder goede verbindingen kunnen we het zo moeilijk stellen. We fokken dan in ons land achterlijke gebieden, terwijl we moeten zorgen aan de spits te blijven of te komen. Daarvoor moeten onze industrie, land- en tuinbouw vooruit en daarbij is goede verkeersgelegenheid noodzakelijk. Het gaat hier heus niet alleen om Amsterdam, ook niet alleen om Noord-Holland boven het IJ, het gaat ook om de verbinding met Friesland en Groningen. Hoeveel tijd wordt er door duizenden mensen en duizenden voertuigen niet, dag aan dag, verdaan met wachten op de ponten. En meest allemaal tijd die geld is. En geld is belangrijk, dat merk je wel als aan iedere buitenlander, die om klompen en molentjes komt, dat we in eigen land ach nu nog over de hele wereld zien dat Nederlandse ingenieurs en Nederlandse aannemers hun mannetje staan. En dat tonen we hier je zonder zit. En als we achter blijven zitten we dat straks allemaal.

Het is voor die tunnels ook zo belangrijk, het draait zoveel om de centen zeggen ze. Maar de voorouders van Mastufa hebben hem al altijd voorgehouden, dat de kost voor de baat uitgaat. Dan moet je beginnen met opdokken. Dat laat Amsterdam nu alleen degenen doen die met de pont moeten. Maar dit zijn lui die ook hun portie betalen aan de wegenbelasting; die belasting is ervoor om de overheid het geld te verschaffen om te zorgen dat je alle delen van het land kunt bereiken; er wordt daarvoor maar een klein deel ervan gebruikt voor dat doel en met de rest is het: pik in het is winter.

Maar om in de Zaanstreek, West-Friesland of Zeeuws-Vlaanderen te komen moet je weer betalen, in tijd en in geld. Nee, Overheid, dat zit niet snor, daar moet je wat aan gaan doen! En gauw ook, want ons land heeft het hard nodig. Zulke werken als deze tunnels, onze wegen en bruggen brengen hun geld op, ook al kunnen we niet precies uitrekenen hoeveel het is. Maar als iemand nu eens een tijdje bij dat pontengedoe gaat staan dan voelt hij zo met zijn klompen aan dat het banjak veel is, zelfs al zou het verkeer zich niet uitbreiden; iets wat het zeer zeker wel zal doen, ten bate van ons economisch leven. Grote gebieden van ons land zullen erdoor opleven.

Je hoeft heus geen Amsterdammer te zijn of Noord van het IJ te wonen om daar zo eens over te piekeren. Maar hier is het geval dat men in ons land achterlijk is. In het buitenland gaat men nu bezig met werken waar dit geval een peuleschilletje bij is. En wij hebben de ingenieurs die de zaak kunnen fiksen, dat is overal wel aangetoond. Want we hebben op dit gebied van zulke werken juist zo vaak aan de spits gestaan.

Daar heeft Mastufa de smoor in. En de buitenlander heeft dat als hij op de pont staat te wachten. Want al gaat hij op de foto in een gehuurd boerenpakje en op klompen, onderweg wil hij, als de bekende vorst, prinsheerlijk rijden; hij moet waarschijnlijk ook nog naar de kaasmarkt in Alkmaar en heeft dus haast. Net als het vervoer van onze industrie, van land- en tuinbouw en de vee-teelt. Zo wordt het maar bepiekerd door

MASTUFA

DAN ZULLEN WIJ ONS „TUFTSCHIP VAN BOEDA“
MOETEN GAAN GEBRUIKEN!

EISENHOWER

Op de vier en dertigste nationale conventie van 's werelds grootste oud-strijders organisatie in New-York city, die gehouden werd van 24 tot en met 28 Augustus j.l., sprak de generaal o.m.: „De Amerikaanse regering moet het Kremlin eens en voor altijd en met koude beslistheid mededelen, dat Amerika Ruslands positie in Oost-Europa en in Azië nooit als bestendig zal erkennen. De dag zal komen dat de volkeren van de geknechte landen, die de generaal met name noemde, gelegenheid krijgen om in volle vrijheid en onder internationaal toezicht hun eigen weg te kiezen. Met koude beslistheid moeten wij de Russen doen weten dat wij nooit tevreden zullen zijn voordat de bij vloed aangeslibde modder van het agressieve communisme binnen de eigen grenzen is terug geëbd en wij zullen nooit ophouden hulp te verlenen aan iedere man of vrouw, uit die gekluisterde landen, die een toevlucht bij ons zoekt, die onder zijn eigen volk de fakkel van de vrijheid brandend houdt, die de bevrijding van zijn landgenoten is toegedaan. Amerika moet zo sterk

Spreekt...

zijn”, zo zeide de generaal, „dat het Kremlin door nachtmerries zal worden geplaagd, wanneer het zich de afstraffing realiseert, die Rusland gegeven zal worden als het de vrede schendt. Daarom moet de samenwerking met alle vrije landen, die bereid zijn zich tegen een communistische aanval teweer te stellen, verdiept worden.

Het Kremlin moet aan'tverstand gebracht worden, dat wij nimmer „de minste bestendigheid” zullen erkennen van Ruslands overheersing van de tot slavernij gebrachte volken in Oost-Europa en Azië”. Deze volken, zo vervolgde Eisenhower, „worden door propaganda murw gemaakt, getrapt en door terreur tot een uniforme willoze massa gemaakt. De mannen en vrouwen worden als een kudde naar de fabrieken gedreven, zij delven onder de grootste ontberingen uraniumerts in Europa en vellen bomen in Siberië. Met behulp van deze naar ziel en lichaam gebroken mensen bouwen de Sovjets hun oorlogsindustrie op, waartoe zij anders geen mogelijkheid zouden zien”. Generaal Eisenhower besloot zijn rede, die diepe indruk op duizenden veteranen maakte, met de woorden: „deze tyrannie is door haar lust tot verovering onverzadigbaar, maar de dag moet komen dat de tot slavernij gebrachte volken in de gelegenheid komen in vrijheid en onder het toeziend oog van de wereld hun eigen weg in de toekomst te kiezen”.

Taale : Zeg Neut, vin je ook niet dat er de laatste weken 'n Holland weer wat leven is ?

Neut : Ja, de voetbal competitie is weer begonnen.

... *en*

wat wij er van denken

De rede van Eisenhower op de Nationale Conventie van het Amerikaanse Legioen heeft de hele wereld in opschudding gebracht. Dat heeft betrekking op de inhoud en daar willen wij nu juist niet op ingaan. Wel op iets anders en dat is het feit, dat deze toespraak daar gehouden is en dat ook de andere kandidaat voor het Amerikaanse Presidentschap, Gouverneur Stevenson, daar heeft gesproken. Want dat bewijst wat een macht een Legioen kan vormen.

Wat daar gebeurd is is eigenlijk de inzet van de verkiezingscampagne. Beide kandidaten hebben zich uitgesproken op het zo belangrijke punt van de buitenlandse politiek, wel een beslissend punt straks bij de verkiezing. En dat doet men voor de veteranen.

Amerika heeft ruim 19 miljoen oudstrijders, 4½ miljoen in het Legioen. Dat is een macht. Het zijn de mensen die de ellende van de oorlog aan den lijve hebben ondervonden, het zijn de mensen, die dan ook het meest

doelbewust eisen dat men een dusdanige politiek voert dat zo iets de minste kans heeft om weer te gebeuren. De leden van het Legioen behoren in beide partijen thuis, dus konden zowel de Republikein Eisenhower als de Democraat Stevenson er spreken. En zij hebben het gedaan over de buitenlandse politiek.

En de Nationale Conventie van het Legioen heeft met overweldigende meerderheid een resolutie aangenomen waarin het ontslag wordt geëist van de minister van Buitenlandse Zaken, Dean Acheson en diegenen van zijn ministerie, die hun plicht tegenover hun land niet nakomen, omdat, zoals men zegt, het geduld is uitgeput en het State Department nieuwe, vastberaden leiders nodig heeft. Men kan over deze motie denken zoals men wil, vooral zullen er hier wel velen zijn, die er bezwaar tegen hebben dat men de minister met name aanvalt. Maar dat is zo de gewoonte van het land; hetgeen men met deze resolutie zeggen wil, is, dat men de overtuiging heeft dat de tegenwoordige buitenlandse politiek verderfelijk is en dat deze de Verenigde Staten en de gehele vrije wereld in groot gevaar brengt. Men zal dan kijken naar de voortdurende versterking van de positie van Sovjet-Rusland in deze laatste jaren, naar de verzwakking der anderen. Men ziet een communistisch China, hetgeen geleid heeft tot de oorlog in Korea en een bedreiging voor heel Azië, men ziet een Indonesië en een India, waar men in het gunstigste geval niet op kan rekenen, men ziet het Midden Oosten en alle landen om de Middellandse Zee in grote gisting, juist gebieden die in een oorlog van zo uitermate groot belang zijn. En men ziet hoe het drijven van de Amerikaanse politiek ook in West-Europa steeds meer tegenstand opwekt hoe het bondgenootschap, ook van deze landen, steeds minder van harte gaat. Amerika komt steeds meer alleen te staan.

En het Legioen is nu juist de drager van de nationale gedachte, van het Americanisme dat Amerika ziet als de leidende macht bij de uitvoering van de ideeën waarop de Verenigde Naties zijn gegrondvest. En die organisatie lijkt ook al erg veel op een mislukking.

Het Legioen zegt thans: onze buitenlandse politiek is in handen van een klein klikje, dat er geen snars van terechtbrengt. Weg met die lui! En er wordt terdege mee rekening gehouden dat het Legioen dat zegt, dat is al gebleken. Het Legioen acht het land in gevaar en laat zijn stem horen.

Het heeft ook op andere wijze een demonstratie van zijn macht gegeven, het heeft een mars gehouden in New York met 75.000 man, Eisenhower aan het hoofd en later voor deze oude commandant gedefileerd.

Bij dit laatste was Generaal Eisenhower de oude commandant; van de toespraak schreef De Telegraaf: „Een soldaat sprak tot soldaten”. Hiermee zijn wij het niet eens, wij zouden zeggen: „De kandidaten voor het Presidentschap spraken tot de machtigste nationale organisatie van het land”.

De onuitgegeven

Lt. Admiraal b.d.
C. E. L. HELFRICH

★ brochure

Ruim een jaar vóór de soevereiniteitsoverdracht over Indonesië, verzocht een uitgever hier te lande de admiraal Helfrich diens wederwaardigheden gedurende de beginperiode van het Indië-drama en diens visie op het zich voltrekkende politieke échec op papier te stellen. Deze uitgever is echter, om welke reden dan ook, nooit overgegaan tot publicatie.

Wij prijzen ons gelukkig, van de admiraal toestemming te hebben verkregen, zijn „Onuitgegeven brochure” te publiceren.

Deze Regering staat voor een afschuwelijke erfenis. Wederom een politionele actie. Zeer terecht. Wederom gesneuvelden. Helaas ja, maar onvermijdelijk. Van de andere kant, die ongestraft steeds sterker werd, infiltratie, gelijk weleer. Dezelfde terreur, dezelfde moord en diefstal.

En dezelfde Veiligheidsraad, opgesard door een partijdige commissie van goede diensten, waarop wij onze hoop hadden gevestigd, want minister Beel zeide immers: „.....de consuls zullen rapport uitbrengen en de commissie van Drie zal de toestand in oogen-schouw nemen. De Regering ziet het resultaat van dit alles met vertrouwen tegemoet” (22 September 1947, Handelingen Tweede Kamer, 17, vel 5), — diezelfde éézijdige Veiligheidsraad, maar nu nog véél erger, tracht ons wederom de das om te doen.

Het is een fictie, te denken, dat in een land als Indonesië, met al zijn verschillende bevolkingen, die vóór de oorlog nog niet voldoende intellectuelen konden opbrengen om de bestuurstaak en zovele andere takken van regeringsbeleid van ons over te nemen, dit wél zouden kunnen na een bezettingstijd van 3½ jaar door niets-ontziende Japanners, gevolgd door een chaotische periode van ruim drie jaar internationaal en nationaal kortzichtig beleid, waarbij fundamenteel onbetrouwbare elementen en een bende extremisten, die erger zijn dan de Japanners ooit waren, werden gesteund. Want die Japanners kenden nog discipline, de extremisten niet.

Juist in de zwaarste tijd, welke Indië ooit op ieder gebied, staatkundig, organisatorisch, financieel, economisch, cultureel, sociaal, en strategisch, gekend heeft, wordt de Nederlandse vlag neergehaald en wordt deze enorme, bijna ondraaglijke verantwoordelijkheid gelegd in handen van een „federale interim-regering”, die — welke knappe en ervaren koppen ook aan het hoofd daarvan mogen staan — het apparaat mist — en ten éenmale ook niet kan vinden — om haar bij te staan bij het oplossen der reusachtige problemen, waarvoor zij zal komen te staan. Nog minder over het apparaat, (die honderdduizenden!), om de moeizaam gevonden op-

lossingen, op ieder gebied, uit te voeren. En in het geheel niet over het apparaat, dat het gezag moet handhaven, leger, vloot, politie, tenzij..... men het huidige Nederlandse apparaat onder Indonesische leiding stelt. Dit kan nóóit in het belang van die om rust en goed bestuur smekende miljoenenbevolking zijn.

Al is het een „interim”-regering voor de overgangstijd, het is toch een „regering”! Maar wat betekent een regering zonder apparaat? Dit is een veel te veel geforceerd tempo, deze uiterst ingewikkelde staatsvorming in een gebied van 70 miljoen mensen, die elkaar moeten vinden in de meest ingewikkelde structuur, welke onder zovele verschillende rassen en stammen denkbaar is: een „Federatie”. En dán bovendien nog verbonden in een Unie met een Westerse mogendheid op duizenden kilometers afstand.

Men zegt: alles kan bereikt worden met goede wil en door samenwerking. Militaire actie is daarom niet nodig en ongewenst. Maar tegelijkertijd zond men drie jaar lang honderdduizend van onze beste zonen uit. Het beste bewijs dat men toch vage-lijk voelde, dat het zonder dit militair vertoon niet zou gaan. Het Nederlandse volk is in de grond anti-militair. Daarom is de defensie altijd het stiefkind der natie geweest. Maar de wrede, harde werkelijkheid stoort zich niet aan sentimentele, idealistische overpeinzingen. Iedereen voelde en voelt, dat onze jongens onmisbaar waren en zijn, en dat zij het fundament vormen, waarop iedere Nederlandse en goed-willende Indonesische activiteit steunt, en slechts steunen kan.

Zij waren en zijn er. Doch de afkeer van het gebruik van wapenen heeft tot gevolg

gehad, dat ons toch reeds uitgemergelde land financiële offers heeft moeten brengen, welke land en volk aan de rand van de afgrond brachten. De uitgaven voor dat leger, vermeerderd met het geleden verlies doordat veel vernield en weinig opgebouwd kon worden, worden door deskundigen op drie milliard geschat. Drieduizend miljoen gulden!

En welke persoonlijke offers? Hoeveel gesneuvelden? Hoeveel gewonden? Hoeveel weduwen en wezen? Hoeveel in rouw gedompelde ouders? Hoeveel duizenden vermoorde of mishandelde Indonesiërs: bestuursambtenaren, employé's, eenvoudige dessalieden. De dank van de regering voor hun trouw! Het gehele Indië-beleid sinds de bevrijding is één afschuwelijke tragedie. Zachte heelmeesters maken stinkende wonden. En dan — na dit alles — vraagt de Veiligheidsraad, vragen China, dat de grootste chaos in eigen huis heeft, Cuba, dat Indië nauwelijks op de wereldkaart kan vinden, Noorwegen dat nooit overzeese gebieden had, allen onder leiding van een heer Jessup die eenzijdig is ingelicht en op die gegevens harde, scherpe en onjuiste conclusies trekt — vraagt die Veiligheidsraad ons: het instellen van een federale interim-regering per 15 Maart, en verkiezingen per 1 October a.s., waarna uiterlijk op 1 Juli 1950 de Verenigde Staten van Indonesië „volledig onafhankelijk” moeten zijn. Voorts moet het vuren onmiddellijk gestaakt worden en dienen de republikeinse leiders vrij gelaten te worden.

Laten wij het goed begrijpen: een federale interim-regering op 15 Maart, zonder apparaat, staande voor problemen als orde en rust, veiligheid, rechtspraak, hygiëne, economische opbouw, federale financiën, een federaal douanestelsel, een federaal muntwezen, federale belastingen, posten, telegrafie, telefonie, radio, defensie. Zonder krachtige Nederlandse steun zal hiervan in de praktijk niets terechtkomen. Die steun moet en kan ook gegeven worden, en de goedwillenden zullen haar accepteren. „Vrije verkiezingen” door een volk, waarvan 90% nooit van het woord „verkiezingen” hoorde, en waarvan 99% stilletjes lacht, wanneer iemand spreekt over „vrije” verkiezingen....

„Volledige onafhankelijkheid” in 1950!

Niet slechts „soverein”, maar „onafhankelijk”. Niet zo'n beetje, maar *volledig*. Dus óók geen „Unie” met Nederland. Geen „gemeenschappelijke belangen”. Geen „Unie-organen”?

Vrijlaten der huidige, *anti-Nederlandse*, communistische of crypto-communistische leiders? Na alles wat zij hebben gedaan en verprutst? Laat hen rondlopen, opruien, terroriseren, omroepen, anti-Nederlandse propaganda voeren, de chaos continueren. De „republiek” zal gaandeweg in de federale regering gaan overheersen. De gewapende bendes zullen nieuwe moedscheppen. En onze Nederlandse jongens, die eerst die leiders te Djocja gevangen namen, zullen onder leiding van diezelfde fundamenteel onbetrouwbare leiders — straks minister in de federale „interim”-regering — de orde en rust moeten herstellen, *in hun belang*?

Wel zijn de rollen omgedraaid. Nederland is er in geslaagd, met duur Nederlands geld en met het bloed zijner eigen zonen een chaotisch, corrupt Indonesië te scheppen, *los van Nederland*. Dit bloed zal nog méér vloeien, *eindeloos*.....

Even erg is de uitbreiding der bevoegdheden van de Commissie van „goede” diensten, die een nieuwe naam heeft gekregen. Zij wordt een commissie der Verenigde Naties, waar Nederland lid van is. Zij zal ongetwijfeld gaan decreteren, bevelen, de „soverein” spelen. Ten koste van Nederland — én Indonesië. *En Moskou lacht*. Het heeft wel veel succes in Azië. Wie speelt Moskou toch in de kaart? De Veiligheidsraad óók al?

Maar wederom: Deze resolutie van de Veiligheidsraad is de proef op de som. Dit is de duidelijke, en ernstigste, straf voor een kortzichtig, ja anti-Nederlands regeringsbeleid sinds de „bevrijding”. Alleen een handjevol „strebers” en handelsmagnaten (maar dan buitenlandse!) zullen er, tijdelijk profijt van trekken. Dezelfde Nederlandse partijleiders en ministers, die het kapitalisme verwensen, zullen hebben bereikt, dat de meest corrupte kapitalistische en imperialistische praktijken met succes zijn en worden bekroond.

Maar 99% der bevolking zal honger, armoede en ellende lijden, en zal het Nederlandse bestuur, dat verantwoordelijk was, *en nu nog is — vervloeken*.

(Wordt vervolgd)

Foto Flitsen

Nederlandse bunkers op de commando-post van de beruchte bergreeks „1100”

Een Nederl. patrouille op weg, onder leiding van Sgt Wildeman uit Elst

Onze jongens

In de Belgische Pers:

„HET LEGER EN DE NATIE”

Het Hollandse bataillon, dat een levensbelangrijke sector van het front te houden had, bleef onwrikbaar staan, niettegenstaande herhaalde aanvallen vanwege een numeriek sterkere vijand en lette niet op zijn verliezen, totdat steun kon worden gezonden. Het verwierf hierdoor tweemaal een „Presidential Citation”

In de Amerikaanse Pers:

„KNICKERBOCKER WEEKLY”

Korean reds get their fill of Dutch treatment.

Noord-Koreanen krijgen hun buikje vol van de Nederlanders.

De Fransen en de Hollanders hebben onze mannen een gedeelte geleerd van hun vreemde manier van oorlog voeren, maar zeker, het zijn volleerde meesters. De Fransen leerden het op een harde manier in Indo-China, de Hollanders in Indonesië. De Hollandse en Franse bataillons zijn op weg pure beroepssoldaten te worden, zij zijn vrijwilligers, getraind om te vechten en zij houden er van. Onze officieren zeggen dat nog meer van hen zeer welkom zouden zijn.

Dropping van voedsel en munitie boven de Nederlandse sector door een Flying Boxcar van de U.S.A.F.

uit Korea

door BILL CARMIGGELT

*Pater van de Vrande
eet zijn prakje tijdens de
opmars naar Inje*

*De Ned. Ost. Cie. in op-
mars naar Inje*

*Nederlanders
krijgen instructie
met de PUNT 30*

*Het terugstootloze wapen,
de recoilless rifle 57, is
ook in gebruik bij het
Nederl. Detachement*

opdracht

Het is nu haast een jaar geleden, dat het Legioen werd opgericht. Dat er behoefte aan bestaat bewijst wel het ledental. Dat het Legioen niet lauw is, maar dat er in onze geleerden een bruisend leven is, getuigt de gehouden bijeenkomst van het voorlopige Hoofdbestuur met de afdelingsbesturen en andere vertegenwoordigers op 23 Augustus j.l. te Utrecht.

Deze bijeenkomst is nodig en nuttig geweest. Zij is niet alleen nodig geweest om wanbegrippen weg te nemen, die hebben geleid tot felle en openlijke critieken tegen het Hoofdbestuur, maar ze heeft ook de symptomen bloot gelegd, die ons hebben doen zien, dat er in het Legioen zelf krachten aanwezig zijn, die ontbindend en afbrekend werken en daarom zo'n gevaarlijke dreiging van binnen-uit vormen. Het zijn deze dreigende en ontbindende krachten van binnen-uit, die mij met een grote wanhoop in mijn hart naar die vergadering deden komen. Die ontbindende krachten waren er al reeds, toen het Legioen werd opgericht en ze namen toe in aantal met de stroom van nieuwe leden. Het zijn onze doodgewone menselijke gebreken..... Ik ben gelukkig weer met nieuwe hoop naar huis gegaan en ik heb dezelfde hoop en hetzelfde geloof herkrege als toen wij met een handjevol veteranen bij elkaar kwamen voor de oprichting.

Ja, dat was een merkwaardige avond, waarbij Ton Schilling met zijn vurige meeslependheid ons zijn ideeën uiteenzette. Terecht is hij dan ook de vader van het Legioen. Zijn ideeën vonden weerklank in ons hart, want die waren ook in ons aanwezig. Alleen misten we de gelegenheid en de daadkracht om die avond te organiseren en we misten ook zijn vurige meeslependheid. Maar zo is dan het Legioen geboren. Dit is de zeer korte weergave van de blote feiten, zoals die zich op die oprichtingsavond zichtbaar aan ons voordeden. Er werd een voorlopig Stichtingsbestuur gekozen, maar dat alles was het Legioen niet! En het is het zelfs nu niet met zijn meer dan 10.000 leden, wanneer we alleen maar naar de vorm kijken, hoe we ons bij elkaar hebben aangesloten!

Daar is immers de opdracht, door Ton Schilling uitgesproken en die bij ons weerklank vond. Die opdracht kan kort en in drie woorden worden weergegeven: Koningin, Land, Volk! Zij kan alleen volkomen begrepen worden, in de grootste vertwijfeling en in de grootste nood, wanneer Land en Volk onder tirannie zuchten. Want daar is Nederland, de grond, die onze onvervreembare rechten vertegenwoordigt, daar is Nederland, het volk, dat onze reddende eenheid is, en daar is de Koningin, het symbool van die twee andere tezamen.

We hebben deze opdracht, de verantwoordelijkheid, volkomen aanvaard, omdat we in de grootste vertwijfeling verkeerden. Nederland, de grond, is er, maar geschonden door de gehavende banden met Indonesië. Nederland, het volk, is er, maar de eenheid is vernietigd door de dodende partijzucht!

Laten we het eerlijk bekennen: we waren ontevreden in dit nieuwe Nederland, we waren ontevreden met het verlies van Indonesië en met de gehavende banden, die ons er nog aan binden, we waren ontevreden met de partijzucht, die snel ontaardde in schotjesgeest, waarin voor ons geen plaats is.

Deze ontevredenheid is in de loop van de paar korte jaren tot een grote vertwijfeling geworden en door deze vertwijfeling hebben we de moed en het geloof kunnen opbrengen om het Legioen tot werkelijkheid te doen worden.

Het Legioen is werkelijkheid geworden door deze opdracht en deze drie woorden: Koningin, Land, Volk, vormen tezamen de ziel er van. In die drie woorden ligt onze hele verantwoordelijkheid.

Boven is reeds gezegd, dat het onze doodgewone menselijke tekortkomingen zijn, die de dreigende krachten van binnen-uit vormen. Het zijn onze menselijke gebreken, die ook in het gewone dagelijkse leven tot conflicten met onze vriend en zelfs met onze eigen broeder kunnen leiden. Het zijn ongelof, wantrouwen, hebzucht, twijfel en al die dingen. En laten we het nu verder eerlijk bekennen: Bij de aanvaarding van de opdracht hebben we naast onze gewone menselijke gebreken één grote fout gemaakt: we keken te veel naar het verleden en we hingen er te veel aan. Dat gaf ons valse moed en valse hoop. Daardoor bleven we dus vaak negatief. Onze oude, goede herinneringen zijn alleen dan nuttig, wanneer zij een opbouwend element kunnen zijn voor de toekomst.

Wanneer wij nog vervuld zijn van deze valse moed en deze valse hoop, dan kunnen wij gauw genoeg teleurgesteld zijn en het Legioen de rug toekeren, of we kunnen in onze gekwetste ijdelheid tot acties overgaan, die de ziel van het Legioen zwart maken.

Ik vrees, dat bij velen van ons, die oude, goede herinneringen weer als een toekomstbeeld opdoemen, en dat we daardoor bereid zijn ze weer tot werkelijkheid te maken. De bereidheid hiertoe kan ons moed en geloof opbrengen, maar dit is niet de moed en het geloof, die nodig zijn. Het is tijdele hoop, om de toekomst naar het model van het verleden op te bouwen. Maar dat is ook niet de opdracht van het Legioen.

Ik vroeg op de vergadering te Utrecht om bezinning. Onze mechanische tijd eist van

ons tempo en nog eens tempo, productie en nog eens productie, waardoor we zo weinig tot bezinning kunnen komen. Ook het Legioen moet produceren, maar we moeten ons bezinnen op het materiaal dat we hebben en op de productie, die we zullen moeten leveren. Wanneer we het verleden zouden willen heroveren, dan maken we de ziel van het Legioen tot een leugen en het moderne tempo kan zijn moordende terugslag op de organisatie hebben en leiden tot zelfvernietiging. Niets is gemakkelijker dan sentimenten op te roepen, die gebaseerd zijn op de heerlijkheden van het verleden en ze tot snel producerende machines te maken. Maar het resultaat daarvan zal niet door de nieuwe werkelijkheid worden aanvaard, omdat zij nieuwe producten eist. Niets is gemakkelijker, maar dan ook vozer, om een organisatie op te bouwen, waarbij geen innerlijke binding is, die verkregen wordt door bezinning van de gezamenlijke bittere ervaringen. Ik vroeg om bezinning, omdat onze gewone menselijke gebreken niet de brandstof moeten zijn voor de motor van het Legioen in zijn rit naar de toekomst. Ik vroeg om bezinning, omdat het Legioen een probleem is, dat uit de vertwijfeling is geboren. Als onze vertwijfeling niet is een steeds hangen aan het verleden, maar een oprechte wil tot het goede in de toekomst dan zal onze ziel door die vertwijfeling tenslotte met nieuwe erva-

ringen verrijkt worden, die de bouwstenen zijn voor de toekomst. Deze nieuwe ervaringen zullen vergezeld gaan van innerlijkmoed en innerlijk geloof, het cemen voor de bouwstenen. Dan treedt uit de duisternis van de vertwijfeling het licht voor de toekomst.

We zullen uit deze vertwijfeling ieder zijn eigen bouwstenen voor het Legioen moeten aanbrengen, die tezamen verwerkt moeten worden volgens de reeds vastgestelde tekening van ons Gebouw. Koningin, Land, Volk Het Legioen is een probleem, dat uit de vertwijfeling is geboren. Met het hangen aan het verleden scheppen we een oud politiek probleem, dat reeds afgedaan is en nu misschien versnipperd al in de prullemand ligt. Maar met de lessen van onze ervaringen uit het verleden en met een vaste blik op de toekomst is het Legioen voor ons een geestelijk probleem, dat voor ons beslissend zal zijn in de internationale spanningen, die na tweede oorlog ontstaan zijn. Dan is onze opdracht: ons paraat te maken voor de internationale samenleving en om de internationale spanningen te kunnen verdragen, waartoe in de eerste plaats zullen moeten dienen het bevorderen van de eenheid en de volstreekte handhaving van onze onvervreembare menselijke en democratische rechten.

A. F. Pasanea.

EFFE IN DE HANDE SPUGE!

Effe in de handen spugen!!!!

Dit moet voor elkaar.

In Tokio staat een verlof-centrum voor de Nederlandse militairen, die in Korea vechten.

Dit huis bezit een gloed-nieuwe radio-gramfoon combinatie, geschonken door Philips.

Echter zijn er geen Hollandse platen, wel swing uit Amerika. Op de leestafels ontbreken populair-wetenschappelijke tijdschriften en nog enkele andere kleine dingen.

Het Legioen gaat dit in orde maken.

Afdelings-bestuurs en alle Legionnaires, hurry up en in de benen. Dit moet binnen een maand voor elkaar.

Laat de volgende O.W. vol staan met bijdragen voor de jongens in Korea, het Nederlandse Detachement Verenigde Naties.

Stuur Uw bijdragen op postgiro 9541 van Redactie Oud-Waarenbroeders adres Smedensr. 47, Deventer.

POSTGIRO 9541

GEVALLENEN

Herdacht!

ONZE HERINNERING

Enkele weken geleden trokken alle oud-militairen van Asten, Someren en enkele andere omliggende parochies naar Sluis XI om hun achtergebleven, gevallen vrienden uit Indonesië te herdenken.

Daar tussen de drukte van het verkeer is een kruis geplaatst ter gedachtenis aan hen die alles gaven wat zij konden geven: hun jonge leven.

Dikwijls luistert men met belangstelling naar herinneringen van vroeger, maar nooit kan zoiets beter naar voren komen dan wanneer wij allen verenigd zijn onder dit kruis op Sluis XI. Nooit zullen wij dit kunnen en mogen vergeten.

Majoor-Aalmoezenier H. Helmer hield een mooie toespraak. Zo echt als alleen een aalmoezenier dat voor ons kan. Vol piëteit herdacht hij onze gevallen vrienden met de waarschuwing hier niet bij stil te blijven staan daar onze taak nog niet ten einde was. Laten wij zo leven dat het deze jongens waardig is. Hun laatste wens.....

Toen de Aalmoezenier onze gedachten echter weer naar Indonesië teruggebracht had, besloot hij deze toespraak met een gebed voor de zielerust van onze vrienden. Onze herinneringen waren weer opgehaald, daar onder dat kruis.

Deze herdenkingsplechtigheid, die is uitgegroeid tot een mooie traditie van alle oud-militairen van Asten, Someren, Heusden, Ommel en enkele andere omliggende plaatsen, werd besloten met het zingen van twee strofen van ons volkslied. Na een laatste blik op Hem gingen wij weer huiswaarts met de hernieuwde belofte deze jongens nooit te vergeten.

R.N.I.A.F. — 3 V.B. (Biak)
Sj. v. d. H.

Voor de 3e maal herdachten Indië-veteranen hun gesneuvelde makkers ergens in Brabant bij een door hen zelf gesticht, sober, maar indrukwekkend monument.

Wij plaatsen de brief van één hunner. Is dit geen stimulans voor districts- en afdelingsbesturen om, in nauwe samenwerking met het Hoofdbestuur, overal te komen tot plaatselijke of streek-monumenten voor alle gevallen?

Sla de handen in een, legionairs. Dit is een taak, die overal ten spoedigste ten uitvoer moet worden gebracht.

SLUITZEGELS

V.L.N.

Om tegemoet te komen aan verschillende vragen die ons bereiken, hebben wij een 3-tal sluitzegels laten ontwerpen. Ze worden uitgevoerd in de kleuren rood, wit, blauw en zwart op een vel van 2x3 stuks. De prijs hiervan is: per 10 vel f0.75, per 100 vel f7.50. Bestel-adres: Redactie Secr. Smedenstraat 47, Deventer. Bij voldoende bestellingen zal spoedig tot aanmaak worden overgegaan.